

ಆರು ತಿಂಗಳ ಪುಟಾಣಿಯ ಅಮ್ಮ ಶಶಿಕಲಾ, ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಆನ್‌ಲೈನ್‌ನಲ್ಲಿ ಪೇರಂಟಿಂಗ್‌ಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಾರ್ಯಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದಳು. ಎದೆಹಾಲಿನ ಜೊತೆಗೆ ಕಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಅನ್ನ ಉಣಿಸಲೂ ಶಶಿಕಲಾ ಶುರು ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ. ರಾಗಿಮಣ್ಣು, ಅಂಬಲಿ, ಸೇಬು, ಆಲೂಗೆಡ್ಡೆ ಅಂತೆಲ್ಲ ಮಗುವಿನ ಉಣಿಸಿನ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ವರ್ಕ್‌ಶಾಪ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ ಅನೇಕ ಮಾಹಿತಿಗಳು ಈಗ ಹೆರಿಗೆ ಆದಮೇಲೆ ಮಗುವನ್ನು ಸಲಹುವಾಗ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಎಷ್ಟೊಂದು ಸುಲಲಿತವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತ, ನಮ್ಮ ನಡುವೆಯೇ ಇರುವ ಅನೇಕ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನಾವೇ ಕಣ್ಣೆರೆದು ನೋಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬಹು ಚೆನ್ನಾಗಿ, ಬಹಳ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಬೆಳೆಸಬೇಕು ಎಂದು ಶಶಿ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ್ದಳು.

ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕುವ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅಜ್ಜಿ ಮತ್ತು ಅಮ್ಮನ ನಡುವೆ ಆಗಾಗ ನಡೆದಿದ್ದ ಹಾಗೂ ಈಗಲೂ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುವ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಜಟಾಪಟಿಗಳು! 'ಇನ್‌ಫೆಕ್ಟ್' ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಕೇಳಿದಾಕ್ಷಣ ಅಜ್ಜಿ ಕೆಂಡಾಮಂಡಲ ಸಿಟ್ಟಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. 'ಕೆಳಗಿಟ್ಟರೆ ಇರುವೆ ಕಚ್ಚಿತ್ತು, ಮೇಲಿಟ್ಟರೆ ಕಾಗೆ ಮುಟ್ಟಿತ್ತು' ಎಂದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕುವ ಈಗಿನ ಅಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ಇನ್‌ಫೆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದೊಂದು ಸೋಂಕೇ ಸೈ. 'ಮಕ್ಕಳು ಇರುವೆ, ಕಾಗೆ, ಮಣ್ಣು ಮುಸಿ ಎಂದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮುಟ್ಟುತ್ತ, ಕಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಬೇಡೇ' ಎಂದವರು ಸೊಸೆಯನ್ನು ದಬಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಮಗು ಹುಟ್ಟಿದ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಸೊಪ್ಪು, ಬೇರು ಅರೆದು ಕುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ಅಮ್ಮ ಯದ್ವಾತದ್ದಾ ಬೈಯುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಶಶಿಕಲಾ ನೋಡಿದ್ದಾಳೆ.

'ನನಗಾಗಲೀ ಅಮ್ಮನಿಗಾಗಲೀ ಅಂತಹ ಸೊಪ್ಪು

ಬೇರಿನ ಪರಿಚಯವೇ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದರಿಂದ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಜಗಳಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ' ಎನ್ನುವ ಶಶಿಕಲಾ, ತಮ್ಮ ಮಾತು ಮುಂದುವರೆಸಿದ್ದು ಹೀಗೆ: 'ಸಾವಯವ ಆಹಾರವನ್ನೇ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪೇರಂಟಿಂಗ್ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಮ್ಮನೂ ಅದನ್ನೇ ಹೇಳುವುದು. ವಿಪರೀತ ಔಷಧಿ ಸಿಂಪಡಿಸಿ, ಬೆಳ್ಳನೆಯ ಪದರು ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ಬಾಳೆಹಣ್ಣನ್ನು ಜಜ್ಜಿ ಮಗುವಿಗೆ ಕೊಡಬಾರದು ಎಂದು ನನಗೂ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸೇಬು ಹಣ್ಣು ತಂದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಮೇಣವನ್ನು ನೋಡಿ, ಮಗುವಿಗೆ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ತಿನ್ನಿಸಲಿ ಎಂದು ಬೇಸರವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೇನು ಮಾಡೋಣ? ಯಾವುದೇ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥ, ಅದು ಸಾವಯವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಗೆ ನಂಬುವುದು? ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಊರಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆದ ತರಕಾರಿಗಳನ್ನು ತರುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಎಲ್ಲ ಆಹಾರವೂ ಸಾವಯವ ಆಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಮೀನು ಸಾವಯವವೋ ಅಥವಾ ಔಷಧಿ ಹಾಕಿದ್ದೋ ಎಂದು ಹೇಗೆ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡುವುದು? ಸಮುದ್ರದ ಕಲುಷಿತ ನೀರನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಮೀನು ಸಾವಯವ ಆಹಾರ ಎಂದು ನಂಬಿಕೆಯೇ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ...' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಶಶಿಕಲಾ. ಅವರ ಗೊಂದಲ ಮತ್ತು ಆತಂಕಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಯಾರ ಬಳಿಯಾದರೂ ಇದೆಯೇ?

ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕಿಯಾಗಿದ್ದ ಶಶಿಕಲಾ, ಹೆರಿಗೆಯ ಬಳಿಕ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. 'ಮಗುವಿನ ಜೊತೆಗೆ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಸಮಯವನ್ನು ನಾನು ಕಳೆಯಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ' ಎನ್ನುವ ಅವರಿಗೆ ನಗರದ ಬದುಕು ಮಕ್ಕಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಪೂರಕವಲ್ಲ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿದೆ. ಹಾಗೆಂದು, ಮಗುವಿನ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಗೆ

ಸಂಭ್ರಮವೂ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ...

ಹಿಂದೆಲ್ಲ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸಂಭ್ರಮ ಸಮಾರಂಭಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಬದುಕಿನ ಶೈಲಿ ಬದಲಾಗಿದೆ. ದಿನಬೆಳಗಾದರೆ ಮದುವೆ, ಮುಂಜಿ, ನಾಮಕರಣ, ಬರ್ತ್‌ಡೇ ಪಾರ್ಟಿಗಳು, ವೀಕೆಂಡ್ ಪಾರ್ಟಿಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು, ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಲು, ಸ್ವಯಂ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ವಾರಗಟ್ಟಲೆ ತಯಾರಿಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುವ ಮಕ್ಕಳು ಏನನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾರೆ? ಅತ್ತ ಈ ಸಮಾರಂಭಗಳನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸುವ ಹೊಣೆಯನ್ನೂ, ಇತ್ತ ಮಕ್ಕಳ ಹಿನ್ನಡೆಯ ಹೊಣೆಯನ್ನೂ ಹೊರುವ ಅಮ್ಮಂದಿರು ಪ್ರವಾಹದ ಜೊತೆಗೆ ಸಾಗಬಿಡುವುದೆಂದು ಸುಮ್ಮನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ?

ಮೊದಲ ಭಾರ ಅಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ

ಸಾಧನೆಯ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಇರುವ ಮಕ್ಕಳು ಶೇ. 5-6ರಷ್ಟೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಆರಾಮವಾಗಿರೋಣ ಎನ್ನುವ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಇಂತಹ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೇಗೆ ತಿದ್ದುವುದು? ಅವರನ್ನು ಸಾಧನೆಯ ಹಾದಿಗೆ ಹೇಗೆ ಹಚ್ಚುವುದು ಎಂದು ಅರಿವಾಗದೇ ಅಮ್ಮಂದಿರು ಕಂಗಾಲಾಗುತ್ತಾರೆ. ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಬದಲಾಗದೇ ಇದ್ದಾಗ ಅದರ ಮೊದಲ ಭಾರ ಹೊರಬೇಕಾಗಿ ಬರುವುದು ಅಮ್ಮಂದಿರೇ ಎಂಬುದು ವಿಪರ್ಯಾಸ.

-ಪಲ್ಲವಿ ಇಡೂರು, ಲೇಖಕಿ, ಪೋಷಕಾಂಶ ತಜ್ಞೆ